

SVINKÄRENDE, svi'ngk ---, n. 4. (fam.) Föregifvet ärende, för att få aflägsna sig.

SVINMAGE, m. 2. pl. — *magar*. 1) Mage på svin. — 2) (skämtv.) Gammalt skollexikon.

SVINMAT, m. sing. 1) Föda för svin. — 2) (fig. fam.) Orenlig, illa lagad mat.

SVINMOLLA, f. sing. Örten *Chenopodium viride*; äfv. örten *Atriplex patula*.

SVINNA, v. n. (gam.) 1) Se *Försvinna*. — 2) (tekn.) Krympa.

SVINPELS, m. 2. (fam.) Se *Lymmel*.

SVINPÖL, m. 2. Pöl, hvori svin gerna vältra sig.

SVINROT, f. 3. pl. — *rötter*. Örten *Rumex crispus*; äfv. örten *Scorzonera humilis*.

SVINRYGG, m. 2. 1) Rygg på svin; äfv. ryggstycke af slagadt svin. — 2) Kägelkast, då de tre midtkäglorna med kungen träffas. — 3) Vigg- eller kilformig uppställning af en slagordning, hos de gamle. — 4) Rygg på ytan af en bösspåpa.

SVINSTEN, m. 2. Stengyttring i gallblåsan på Piggsvinet, fordom mycket värderad.

SVINSTIA, f. 1. Se *Stia*.

SVINSVINGEL, m. sing. Örten *Festuca fluitans*.

SVINSYLTA, f. 1. Sylta af svin.

SVINTAND, f. 3. pl. — *tänder*. 1) Tand på eller af svin. — 2) Krokig utskjutande tand.

SVINTISTEL, m. 2. pl. — *tistlar*. Se *Mjölktistel*.

SVINVALL, m. 2. Betesmark för svin.

SVIRRA, v. n. 1. (fam.; t. *schwirren*) Se *Ruckla*. — *Svirrande*, n. 4.

SVIRRARE, m. 3. (fam.) Se *Rucklare*.

SVISKON, svi'sskänn, n. 3. (t. *Zwetschge*) Den bekanta frukten af en art Plommonträ.

SVISSARE, m. 3. Fordom bruklig kort värja.

SVIT, m. 3. (fr. *Suite*, af lat. *Sequi*, följa) 1) Följe, medfölje. — 2) Följd, rad. — 3) Påföljd, följd.

SVORDOM, m. 2. 1) Oloflig ed, d. v. s. förpligtelse, som i oträngd mål sker vid Guds namn, eller sådan som af lättsinnighet och en lastbar vana sker med återopande af djefvulen, onda andar, o. s. v. — 2) Utrop, hvarigenom man önskar en person något ondt, genom tillskyndelse af djefvulen, onda andar, o. s. v. *Eder och s-ar*. *S-ar och förbannelser*.

SVULLEN, a. 2. neutr. — *et*. Svullnad. *Ha s-llna* bena.

SVULLNA, v. n. 1. Säges om en kroppsdel, då den till följe af någon sjukdomsorsak sväller upp. *Armen s-de på honom*. Har äfv. person till subjekt, t. ex.: *Han s-de i ansigtet*. *S. igen*, tilltappas genom svullnad. *S. upp*, d. s. s. svullna. — *Svullnande*, n. 4.

SVULLNAD, m. 3. En kroppsdel uppsvullda tillstånd till följe af sjukdomsorsak. *S. i armen*. *S-en är ur armen*.

SVULST, svullst, m. 3. 1) Mindre svullnad. — 2) (fig.) Högtrafvande stil.

SVULSTIG, svullstigg, a. 2. Se *Högtrafvande*. *S. stil*. — *Syn*. Se *Svassande*. — *Svulstigt*, adv.

SVULSTIGHET, f. 3. Felet att vara svulstig.

SVULTEN, se *Svälla*.

SVUREN, se *Svåra*.

SVÅGER, m. 2. pl. *svågrar*. Den, som är gift med system till en viss ifrågavarande person. *Han är min s. Vi äro svågrar*.

SVÅGERLAG, n. 3. ell. **SVÅGERSKAP**, n. 3. Släktkapsförhållandet emellan svågrar eller svågerskor. *Vara i s. med någon*.

SVÅL, m. 2. (i äldre språket *Svard*) 1) Tjock,

hårig hud på menniskor och djur. Deraf *Hufvudsvål*, *Fläksvål*. — 2) Se *Grässvål*.

SVÅLIG, a. 2. Som liknar svål.

SVÅLON, n. 3. Se *Odon*.

SVÅNG, a. 2. (pop.) Hungrig.

SVÅNGREM, f. 2. pl. — *remmar*. Läderrem, som sjömän och arbetsfolk nyttja tilldragen om lifvet, i stället för hängslan.

SVÅR, a. 2. 1) Ej lätt. *S-t arbete*, *företag*. *S. att få tala med*, *att förnöja*. *S. att lämja*.

S-t läge. *S. ställning*. *Det s-aste*, det värsta. *Ha s-t för att gå*, endast med möda kunna gå.

Han har s-t för att läsa. *Jag har s-t vid att tro det*, jag kan, vill icke tro det. *S-t efter*,

s-t om, se *Ondt efter*, *om*. — *Syn*. *Kinkig*, *Benig*, *Brydsam*, *Qvistig*. — 2) Besvärlig, mödosam,

plågsam, häftig, sträng. *S. väg*. *S. backe*. *S. värk*. *S. sjukdom*. *S. barnsäng*. *S. köld*. *S-t väder*. *S-t straff*. *S. förföljelse*. *S. sjö*, hög sjö. *S. tid*, dyr tid eller då det är ondt om för-

tjenst. — *Syn*. *Bister*, *Bitter*, *Het*, *Grym*, *Förtvillad*. — 3) Stor, grof. *S-t brott*. *S. förbrytelse*. *S. synd*. *Ge ett skepp en s. reparation*, ombygga det. — 4) Tung. *S-a kanoner*. *S. läst*,

se *Läst*. *S. vigl*, se *Vigl*.

SVÅRA, adv. (gam.) Högeligen. *S. rik*.

SVÅRAGAD, a. 2. Se *Hårdagad*.

SVÅRANKAR, n. 3. (sjö.) Benämning på de tyngre ankarne till skillnad ifrån *Varpankarne*.

SVÅRBRUKAD, a. 2. Svår att bruka, odla.

S. jord.

SVÅRHET, f. 3. Egenskapen att vara svår

(i alla bem.).

SVÅRIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara svår (bem. 1). *Arbetets s. består deruti*, att . . .

— *Syn*. *Benighet*, *Kinkighet*, *Brydsamhet*. — 2) Något svårt; besvärlighet, möda, bekymmer.

Hafva att genomgå många s-er. *Det här sina s-er*, möter hinder. *Det har ingen s.*, är en lätt sak. *Hafva s. att*, hafva svårt för att. *Med s.*, med möda. *Med s. hämta anden*. — 3) In-

vändning, betänklighet. *Göra onödiga s-er*. *Han gör s. vid allt*, har alltid någon betänklighet att framdraga. *Han gör ingen s. dervid*, finner det lätt; äfv. medgifver det utan invändning.

SVÅRLIGA, adv. (gam.) Se *Svåra*. *Jag be-*

känner, att jag s. syndat hafver.

SVÅRLIGEN, adv. Med svårighet, icke lätt. *Det kan jag s. tro*. *Det kan s. så förhålla sig*.

SVÅRLÖST, a. 1. Svår att lösa. *S. uppgift*.

S. problem.

SVÅRMOD, n. sing. Tung, dyster, nedslagen sinnesstämning. — *Syn*. *Svårmodighet*, *Tungsint-*

het, *Vemod*.

SVÅRMODIG, a. 2. Tung, dyster, nedslagen till sinnes. — *Syn*. *Tungsint*, *Vemodig*, *Sorgsen*, *Dyster*, *Melankolisk*, *Nedslagen*, *Modstulen*.

SVÅRMODIGHET, f. 3. Se *Svårmod*.

SVÅRMODIGT, adv. Med svårmod.

SVÅRSMÅLT, a. 1. Se *Hårdsmält*. — *Svår-*

smälthet, f. 3.

SVÅRT, adv. 1) Med svårighet. *Det går s.*

— 2) Häftigt, strängt. *S. ansatt*. — 3) Tungt. *S. lastad*.

SVÄFHUMLA, f. 1. En tvåvingad insekt, lik en Humla, och som surrande svärfvar öfver blommor, under det den utsuger deras honungssaft. *Bombylius* major.

SVÄFVA, v. n. 1. 1) Säges om fåglar, då de flyga helt långsamt med lätta vingslag eller hvilande på vingarna; äfv. om roffåglar, som, lurande på rof, uppehålla sig på en punkt i luften. *Brukas*